

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-08 מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

בפני כבוד השופט איתן קורנאהזר

בעניין: מ.י. פרקליטות מחוז ירושלים
המאשימה

נגד

הלל וויס

הנאשם

הפרעת דין

בפתח הדברים, מודיע בית המשפט על זיכוי הנאשם.

סעיף

.1. נגד הנאשם הוגש כתב האישום האוחז שני אישומים.

האישום הראשון, מייחס לנאים עבירות הסתה לאלימות לפי סעיף 144 ד' לחוק העונשין, התשל"ז – 1977 (להלן: "חוק העונשין"). בהתאם לעובדות אישום זה, על רקע של הפרות סדר בטרם "מצעד הגאות" בירושלים בשנת 2006, התראיין הנאשם ביום 26.10.06 לערוץ 1 של הטלוויזיה הישראלית, ובמהלך הראיון אמר: "כל אמצעי קנא, כמו של פחחס, כשר כדי לטאטא את הזועה הזו מעיר הקודש ירושלים", זאת בהתייחסו למעשה של פחחס בן אלעוז הכהן, אשר ذكر למוות באמצעות רומח איש ישראל ואשה מדינית שזנו, כפי שתואר במקרא.

האישום השני, מייחס לנאים עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, וכן העלבת עובד ציבור לפי סעיף 288 לחוק העונשין. בהתאם לעובדות אישום זה, במהלך פינוי יהודים מחנויות השוק הסיטונאי בחברון על ידי כוחות צה"ל ביום 7.8.2007, נعمד הנאשם מול מח"ט החטיבה המרחבית אל"ם יהודה פוקס (להלן: "אל"ם פוקס"), וצעק לעברו: "אנחנו נעלה לשטון, ואנחנו נשפטו אותך בדיקך כמו במשפט נירנברג. אנחנו נהרגו אותך ואנחנו נתלה אותך על עץ גבוה שכולם יראו. אימך תהיה שכולה, אשתק אלמנה וילדיך יתומים". בנוסף, השווה הנאשם בין פעילות הכוחות תחת פיקוד אל"ם פוקס לפעולות המשטר הנאצי.

.2. החלטים בתיק זה נשמעו משך תקופה ארוכה יותר, באופן חריג ויוצא דופן, לרבות בשל התנהלות ממושכת של החלטים מקבילים לשם קבלת ראיות שונות לביקשת ההגנה. למעשה, בית המשפט שמע את עדי התביעה וכן את עדותו של הנאשם, ולאחר מכן נדחו הדיונים על

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-08 מ.ג. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

מנת לאפשר להגנה לקבל את אותן ראיות שנקבעו בחוללות שניתנו בבית המשפט המחויזי ובבית המשפט העליון. בית המשפטקבע מועד לשמיית עדויות הגנה נוספת, אולם הנאשם בחר שלא לנצל מועד זה, מתוך הערכה שבית המשפט יאפשר דחיה נוספת, אשר לא ניתנה.

העדים

3. במסגרת פרשת התביעה, לגבי האישום הראשון, העידו השוטר אלון כסוס (להלן: "השוטר כסוס") אשר גבה את הודעת הנאשם ותפס קלטת בה כתבת הטלוויזיה, השוטר מאיר ברפי, וכן העיתונאי איתי ורד (להלן: "WARD") אשר העיד על נסיבות הריאין ועריכת אותה כתבה. לגבי האישום השני, העידו אל"ם פוקס, צבי טובול (להלן: "טובול") אשר שירת ביחידת דובר צה"ל בעת האירוע והיה סמוך לאל"ם פוקס, והשוטר יואב דהן (להלן: "השוטר דהן"). במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

דיווח והברעה

האישום הראשון

4. חופש הביטוי הוכר בפסיכיקה, החל משנותיה הראשונות של המדינה, כזכות יסוד מהוות חלק בלתי נפרד ממשטר דמוקרטי (בג"ץ 73/53 קול העם בע"מ נ' שר הפנים, (1953)). לצד זאת, נקבעו איסורים פליליים שונים, אשר נעשו להגן על זכויות אחרות, תוך הגיעם לבוכות לחופש הביטוי. אחד מאיסורים אלה קבוע בסעיף 144 ד' לחוק העונשין, האוסר על הסתה לאלימות. מדובר בעבירות התנהגות שאינה דורשת יסוד מטרה.

נוסח הסעיף עוסק ב"תוכן" הפרisos המיסית וכן ב"נסיבות" בהן פורסם. במסגרת רע"פ 2533/10 מדינת ישראל נ' מכאל בן חורין (26.12.11) (להלן: "ענין בן חורין"), נקבע כי יש לבחון "את המקורה מכלול, מבלי לקבוע מראש מעין מבחנים ראשיים. וזאת, מיהוות המפרסים והאוירה השוררת בצדgorו הינם נתוני חשובים כאמור, אך הם אינם עומדים לבדם. יש לשקל גם שיקולים נוספים... יש לשאול, בין היתר – מי אמר, מה נאמר, היבנו נאמר, באיזה אופן נאמר, למי נאמר ובאיזה מסגרת נאמר... הרשימה שכלה בתיבה "נסיבות" אינה סגורה, אלא פתוחה במקוון. מתקפידו של בית המשפט להתייחס למקרה שלפניו על מכלול מופיעינו ביחידת אחת המורכבת מות-יחידות שונות. משקלה היחסי של נסיבה מסוימת עשוי להשנותו בראייה הכוללת של הדברים במקרה הקונקרטי"

(שם, פסקה 7 בפסק דין של כב' השופט הנדל).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-08 מ.ג. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

המבחן התוציאתי שנקבע בעבריה זו, הוא "אפשרות ממשית" שהפרוסום יוביל לעשיית מעשה אלים. "לא מעבר לכך אך גם לא פחות מכך" (ענין בן חורין, פסקה 6. ראו עוד את גלגוליו השונים של המבחן בהצעת החוק, החל מ"אפשרות סבירה", דרך "ודאות קרובה" ועד לדרגת הביניים של האפשרות המשנית, כפי שפורסם בבג"ץ 2684/12 **התנוועה לחיזוק הסובלנות בחינוך הדתי ואח' נ' היושט המשפטיל לממשלה**, (15.12.9), פסקה עה' בפסק דין של כבי המשנה לנשיאה רובינשטיין).

אופי מבחן ה"אפשרות ממשית", כמבחן משמעותי ובעל משקל, מצא ביטוי בדברי ההסביר להצעת חוק המאבק בטרור, תשע"ה – 2015, (הצעות חוק הממשלה, 1067), תוך התייחסות ל"מבחן האפשרות ממשית", אשר הוא קשה להערכתה ולהוכחה, ועל כן אינו מאפשר הגנה מספקת על הערכים המוגנים על ידי האיסור, בשיט לב לנזק הצפוי מעצם הפרוסם המשנית" (עמ' 1096), (ראו התייחסות זו ברע"פ 7669/15 **ראאד סלאח נ' מדינת ישראל** (18.4.16), (להלן: "ענין רaad סלאח") פסקה לד' לפסק דין של כבי המשנה לנשיאה רובינשטיין).

.5. לשם בוחינת המקורה הנדון, יש לקבוע את המסד העובדתי אשר יבחן במסגרת זו.

השוטר כסוס, אשר חקר את הנאים תחת זהירותה, העיד כי הציג לנאים קליטתה בה נצפה אומר את המיוחס לו בכתב האישום. קלטות זו הוגשה וסומנה ת/2 (להלן: "הכתבה"). וכי שעה מהודעת הנאים במשטרת, הכתבה אכן הוצאה לו במהלך החקירה, והוא לא הכחיש את אמרית הדברים (ת/1 ש- 105-101). לכאורה, מדובר בראיות חד משמעיות הקובעות את גדר העבודות אותן יש לבחון, ואולם – המקורה סבוך מכך. בכתב הוצגו שני משפטיים בלבד שנאמרו על ידי הנאים, בפרק זמן שונים, תוך דברי קריינות בעלי משמעות לפני הדברים ואחריהם. לעומת זאת, בשני המקרים שנבחנו בענין בן חורין, בהם מדובר היה בראיות טלייזיה, הוצג גם החומר המצלום הגלומי, דברים נוספים שנאמרו במהלך הראיון ולא פורסמו בשידור, אך חלם אף ייחס בכתב האישום. בענין רaad סלאח, הוקלטה הדרישה במלואה, כך שבוחנן הראיות נמצאו עמודי תמלול אשר לא הופיעו בכתב האישום. חומר ראיות מלא זה, מאפשר את בוחנת מכלול הדברים, הקשרים, אופן אמרתם, נסיבותיהם ועוד, נתונים אשר לא הובאו ב מקרה הנדון.

על אף ביצוע העבירה לארורה ביום 26.10.06 וחיקرت הנאים תחת זהירותה בסיכון, ביום 2.11.06, רק ביום 25.2.07 פנתה משטרת ישראל בבקשת למתן צו להמצאת חפצים, לשם קבלת חומר הצלום הגלומי מהערץ הראשון (נ/י). הכו אכן ניתן, אך בשלב זה, בעת שהמשטרה הגיעה לחפש את החומר הגלומי של הכתבה, חומר זה לא נשמר ולא נמצא (עמ' 1

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-08 מ.ג. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

125 ש-29, וכן עדות השוטר כסוס כי הנאשם לא נחקר לגבי החומר הגלמי של הראיון, בעמ' 61 ש-29 לפרט).

כך, כבר בשלב הראשוני של חקירותו תחת אזהרה, ציין הנאשם את הקשי המתעורר: "אני אף פעם לא יודע אייזה חלק בראיון ואיזה משפט ממנו ישודר, אני לא אומר את הדברים האלה כרティעה אני גם טוען שלמשפט זה היה יש הקשר, המשפט שהטלוייה מנופת בו בוגדי כהוכחה למה שאתם אומרים הוא חלק מתוך של מסכת משפטיים" (ת/1 ש-18-19).

בהמשך:

"... בקטע ששמתי בטלוייה אתמול בפעם הראשונה בתאריך 06/11/06 ואני יודע מה הקשו... "(ת/1 ש-67).

לבסוף, ולאחר שזכה בכתבה במהלך חקירתו, הבHIR הנאם כי "הכתבת מבושלת ויוצרת הקשרים חדשים כאשר הכתב יוצר את דברי הקישור..." (ת/1 ש-163).

כפי שיפורט בהמשך, קיים בסיסו ראייתי לטענה בדבר יצירת הקשרים חד מושעים להסתה לאלימות, זאת באופן עירית הכתבת.

הסבירים אפשריים שווים, המקהים מעוצמת הדברים כפי שהוצעו דרך עירית הכתבת, עשויים בהחלט להביא לפרושים שונים ל משפטיים אלה, ולכל הפחות – פרושים המעוררים ספק לגבי בחינת הדברים כפושטים. פרושים כגון אלה עלו בהודעת הנאם במשפטה וכן בעדותו בבית המשפט, כפי שיפורט בהמשך.

בטרם אתихיס לגורסת הנאם, אבחן תחילת את דברי הנאם אשר הוצעו בכתבה, חלק מכל הכתב והקשר שניית בה לדברים אלה.

.6. העד ורד עבד בעת האירוע כתוב בעורך הראשון. לאור קולות מותגדים בכתביו למצעד הגואה בירושלים, נודע לו על ישיבה העומדת להתקיים בבניין עיריית ירושלים בנושא זה, ולאחר קבלת אישור מוגrms שאין זכור לו – הגיע אל הישיבה עם צוות צילום (עמ' 75 ש-6-1 לפרט). בשלב זה שוחח עם חלק מהמחכים, צילם אותם, וראיין את חלוקם. את ברוך מרזל, אשרஇיחר לישיבה, ראיין העד ורד מוחז למקומות (עמ' 75 ש-19-15 לפרט).

במהלך עדותו הסביר, כי כתבת חדשת ממוצעת נמשכתCDCחה וחצי עד שתי דקוט, כאשר החומר המצלום הוא של "בעשרות עד ארבעים וחמש דקות" (עמ' 74 ש-3-4 לפרט). במקרה הנדון, העיד כי לא מדובר בראיון של עשרים דקות, אלא בשאלת או שתים לכל אחד מהמחכים בחדר (עמ' 77 ש-21-22 לפרט). לעומת זאת, בעת חקירתו נגדית טען, כי במהלך חילופי הדברים עם הנאם "התפתח דיאלוג בגין... דיאלוג מאד ארוך" (עמ' 87 ש-13, 22 לפרט). ביגוד לדבריו לגבי "שאלת שתים" לנוכחם בחדר, העיד לגבי הנאם כי "זה לא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-08 מ.ג. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

היתה שאלת תשובה של, אני אומר שני משפטים, והוא עונה בחמישה משפטיים" (עמ' 87 ש-26-27 לפרקוט').

ובהמשך: "התפתח דיאלוג שטכנית ארוך مدى לכדי כתבת חדשת, זו השפה הטלויזיונית, זו המדיה" (עמ' 88 ש-5-4 לפרקוט').

העד ורד לא יכול היה לציין אילו חלקים מותוק החומר המצלום אכן שודרו, אך טען כי "רוח דבריו הובעה בכתבבה" (עמ' 77 ש-4 לפרקוט').

לגביו בחרת הדברים ששודרו בכתבבה, הבהיר ורד:

"יש פה הרבה שיקולים. גם פה הרבה שיקולים. גם, קודם כל שבאמת משקפים את רוח הדברים. גם מידת אטרקטיביות, גם איך הדברים נאמרים. זאת אומרת לפחות פעמים אינטונציה, יש פה כל כך הרבה שיקולים..." (עמ' 79 ש-4-2 לפרקוט').

את היכולת לבחון אם הדברים שהובאו בכתבבה אכן משקפים את דברי הנאים, ביקש ורד לבסס על אמינותו המקצועית וכן על העובדה שאנשים נוספים נוטלים חלק בעריכת כתבה (עמ' 77 ש-29 עד עמ' 78 ש-3 לפרקוט'). אשר לחומר הגלם שצולם, העיד כי לא נשמר (עמ' 78 ש-12 לפרקוט').

למעשה, כבר בשלב זה, בהתבסס על כך שדברים רבים אשר נאמרו על ידי הנאים באותו הקשור לא הובאו בפני בית המשפט, קשה לקבוע ממצאים עובדיתיים חד משמעיים באשר למילוא הדברים שנאמרו על ידי הנאים, אופן אמרתם, הקשר המלא ועוד. יש לשוב ולהפנות לעדותו של העיד ורד, לגבי מכלול השיקולים העומדים בעת עריכת כתבה, כפי שפורט לעיל. בהתאם לאופן העריכה, הרי הסבר כזה או אחר של הנאים לאותם משפטיים בודדים ששודרו, אינם עונה בהכרח על שיקולי עריכה כגון "אטרקטיביות".

במהלך חקירתו הנגדית, נשאל ורד לגבי אמירות רקע שנאמרו במהלך השידור על ידי חיים יבין, אשר הציג פתיח לכתבבה, וכן אמירות של ורד במהלךה. מדובר בדבריו של חיים יבין המתיחסים לדברי הנאים ואחרים, כלהלן: "...מתנגדי מצעד הגאות... מזהירים העرب: אם לא תעצרו את הדבר הנורא הזה, זה עלול להגמר ברצח". בנוסף, העיד ורד קשר את אמירות הנאים ל"דין קנאני" לפיו فعل גanal אמר, כך לדבריו בכתבבה.

ورد אישר בעדותו בבית המשפט, כי דברים אלה שנאמרו על ידי חיים יבין ועל ידו, נכתבו על ידו, על ידי עורך המשנה ועל ידי המוגש חיים יבין (עמ' 82 ש-13-19, עמ' 83 ש-19-21 לפרקוט'). העיד אישר כי אין זכר שימושו כלשהו על ידי הנוכחים בפגישה במילה "רצח", אשר נשמעה בפתח חלים יבין וכן בדברי הקריםנות שלו בכתבבה (עמ' 83 ש-30-31, עמ' 84 ש-13-14, ש-21-22 לפרקוט'). אף כנסיאל על כך, שוב ושוב, נזכר העיד ורד כי שאל את הנוכחים האם הדבר יכול להשתיים ברצח, אך לא זכר אם שאל זאת את הנאים (עמ' 84 ש-29 עד עמ' 85 ש-2 לפרקוט'). בסתיו הדברים אלה, כעבור מספר דקות, העיד העיד כי "הנאים נשאל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-8 מ.ג. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

במפורש על רצח אוקי, כי כשהוא אמר על, עוד פעם, כשהוא אמר מעשה פנחס, אני העלייתי את הנושא של רצח... אני שאלתי אותו" (עמ' 86 ש-19-24 לפרקוט'). בהמשך, שב העד וסייע את דבריו, אך חזר על כך שאמר לנאים באופן מפורש כי "מעשה פנחס, משמעתו פגעה באנשים" (עמ' 87 ש-11-12 לפרקוט'). לצד זאת, ציין שוב כי אינו זכר את השאלה ששאל בטרם ציין הנאים את מעשה פנחס (עמ' 101 ש-2-1 לפרקוט').

7. אופן ערכית הכתיבה, כאמור לעיל, המונע משיקולים שונים, מספק לצופה הסבר חד מושמע לדברים שנאמרו בה על ידי הנאים, אך הסבר זה נובע מכיון העירicha ולא בהכרח ממלאו הדברים שנאמרו על ידי הנאים. דוגמא לשימוש בכלים עירicha ודרכי רקע, ניתן למצוא בדבריו של העד ורד בתחילת הכתיבה, ולפיו ברוך מרוזל קרא לייהאד. דבריו המודיעיקים של ברוך מרוזל בכתובת היו כדלקמן: "אני קורא למלחמות קודש נגד המצעד, מלחמות קודש בכל הכלים לעצור את המצעד" (ת/2). העד ורד לא מסר הסבר סביר לצורך שמצו לשנות את דבריו מרוזל מ"מלחמות קודש" למילה הטעונה ורבת המשמעות "גייהאד", למעט דבריו כי "צריך להבין את המדינה כו, זה נסיעון המכחשה" (עמ' 91 ש-16 לפרקוט', וכן תשובה בעמודים 90-91 לפרקוט' לגבי סוגיה זו). בהתאם, אף בהמשך דבריו כיון העד ורד לאופן הצגת דבריו הנאים ומרוזל כך: "כל מה שנשמע בקול, נכתב על ידי, נאמר על ידי, זו דרך של כתבת טלוייזיה" (עמ' 93 ש-11-12 לפרקוט').

לגביו דבריו הנאים בכתובת, הדברים שהוצגו בה הם חלקיים ביותר, תוך ערכה מגמתית: הפתיחה לכתובת; משפט אחד של הנאים לגבי "שירות" השימוש באמצעות קנא, דוגמות פנחס; דברי קריינות של העד ורד הקשור את המילה "קנא" ל"דין קנא" שישמש את גאל עמר, תוך הצגת שיחזור רצח יצחק ר宾 ברקע; הצגת משפט נוסף של הנאים המתחיל במילים: "בוחלת יכול להיות אבל מי רשאי בזה זה הייעץ המשפטי לממשלה...".

לא ניתן להタルם מהנתונים שפורטו לעיל, המוביילים למסקנה כי אוטם "שיםוקלים טלוויזיוניים" וצרבי "המדינה", עמדו בסיס שיקולי העירicha והקריינות של הכתובת, שהובילה את הצופה להבין את דברי המרויאנים, הנאים ומרוזל, כקוראים לאלים. בהעדר חומר הצלום הגולמי אשר כלל, לכל היותר לגבי הנאים, דברים רבים שנאמרו מפיו בסוגיה זו, והיה בהם פוטנציאל להבהיר את כוונתו במשפטים שפורסמו, קיים ספק לגבי דבריו וכוונתו, בדברים ששודרו מפיו בכתובת.

יש לשוב ולהציג, כי השאלה המקדימה את דברי הנאים לגבי מעשה פנחס, וכן השאלה המבקשת לברר את משמעות הדברים, אין מופיעות בכתובת ובמוצג שהוגש בבית המשפט,

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-08 מ.ג. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

כאשר החומר הגולמי, כאמור, הושמד. אין ספק, שאל שאלות שנשאל הנאשם, קיימת חשיבות רבה בהבנת האירוע ובביקורת יסודות העבירה.

.8. ורד נשאל מספר פעמים, בזורה ברורה, מדוע לא שידר את תשובתו של הנאשם לשאלת לגבי פירוש קראתו כקراיה לאليمות ולפגיעה באנשים, וכן את שאלותיו, אולם בחר לענות תשובות אשר אין מנוחות את הדעת:

"ש. ולא מצאת לנכון לשדר את תשובתו. שנייה, גם לא את שאלתך.
ת. עוד פעם, שים לב גם בכתבה. הוא אומר את המשפט" (עמ' 86 ש-26-25 לפרקט).

"ש. למה לא שידרת את השאלה שלך?
ת. משיקולים טלוויזיוניים. זה לא הייתה שאלה ותשובה של, אני אומר שני משפטים, והוא עונה בחמישת משפטיים" (עמ' 87 ש-26-25 לפרקט).

"ש. אז למה לא שידרת את השאלה שלך?
ת. עוד פעם אני חזר ואמר, זה היה חלק מディלוג ארוך" (עמ' 88 ש-26-25 לפרקט).

יתכן שהמניע לאי שידור השאלות שקדמו לדברים הנשמעים על ידי הנאשם, אכן נובע משיקולים טלוויזיוניים שונים. יחד עם זאת, קשה לקבל את העדות לגבי זכרונו החד של ורד אשר להקשר הדברים שנאמרו על ידי הנאשם (עמ' 88 ש-24 לפרקט), זאת בשל מספר גורמים: חלוף הזמן ("אני לא זכר את הטומינולוגיה המדוייקת שלי, מאחורי שבע שנים או שבעה שנים" – עמ' 87 ש-13-12 לפרקט); עדותו של ורד בדבר דיאלוג ארוך עם הנאשם; העובדה שהheid, אך דקוט ספורות בתרם עדותו בדבר הקשר דברי הנאשם, כי אכן זכר האם שאל אותו לגבי האפשרות שהדברים יובילו לרצח (עמ' 84 ש-29 עד עמ' 85 ש-2 לפרקט).

כל הפחות, מתעוררים ספקות לגבי התמונה המלאה במסגרת נאמרו דברי הנאשם ששודרו בכתבה, והקשרם של אותם משפטיים. כך, ניתן להסיק מעודתו של ורד לגבי הקשר אפשרי של דברי הנאשם בכתבה, הדברים שניעדו להציג התרחשויות אפשרית אותה ביקש הנאשם למנוע:

"ש. אני מדבר על כל הכתבה, כן, אני מדבר מי דיבר בכל האנשים שראינית מדברים על רצח, מי ציין רצח.
ת. אני שאלתי האם זה יכול להסתיים עם דם, האם זה יכול להסתיים עם פגיעה, אתה שמעת בעצמך תשובות של אנשים.
ש. כן.
ת. כן, הם אמרו זה יכול, אנחנו רוצים למנוע את זה" (עמ' 84 ש-12-7 לפרקט, ההדשה של,
א.ק.).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-08 מ.ג. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

יש לציין, כי ראיית התביעה היחידה לגבי הקשר הדברים והפרוש שניתן במקומות על ידי הנוכחים בפגישה, ביןיהם היה אף הנאשם, לגבי סוגיות הפגיעה אחרים, נשענת על עדותו של ורד, זאת בהדר החומר הוגימי המלא.

ניתן עוד ללמידה על אפשרויות, שדברי הנאשם נעשו למניע את המעשה ולא לעודד לביצועו, מתוך המשפט השני אשר שודר בכתבה מפיו, מיד לאחר קריינות העד ורד לגבי "דין קנאאי" ששימוש את יגאל עמייר: "בהתאם יכול להיות אבל מי שאשם בזה זה היועץ המשפטי לממשלה...". משפט זה, אף אם נאמר בתגובה להפניית העד ורד את הנאשם לרצת יצחק רבין, מעלה אפשרות סבירה, ולכל הפתוחות ספק סביר, לפחות הנאים הציג את תമונות המציאות כפי שהבין, של שימוש אפשרי באמצעות קנאאי, והעליה חשש כי הדברים יביאו לידי רצח, בדיק כפי שאמר באותה כתבה ברוך מרוזל: "אני מעריך לצעריו שהמקרה של שרילס יהיה מינורי ליד מה שהוא היה הפעם". יש לציין, כי הדברים שהושמעו מפיו של ברוך מרוזל, חמורים לכואלה לא פחות מалаה של הנאשם: תחילתו, נראה מרוזל אומר "אני קורא למלחמה קדש נגד המצד הזה, מלחמת קדש בכל הכלים לעצור את המצד", ובהמשך הופיעה "הערכתו" של מרוזל לגבי הפגיעה, כמפורט לעיל.

המאשימה בחרה שלא הגיע כתוב אישום כנגד מרוזל, כאשר נימוקיה אינם מקימים טיעון ממשי לגבי אופן האכיפה בנסיבות זה כנגד הנאשם בלבד (לGBTY היותו של מרוזל איש ציבור ולGBTY מעמדו, ראו עמי' 95 ש-12-15 לפרטו).

יחד עם זאת, לא ראייתי לנכון להעמיק בסוגיה זו, כיון שאף לגבי מרוזל לא נמצא מלא החומר שתועד, ומכאן שלא ניתן לקבוע כיצד שיקולי עריכה שונים קבעו את אופן הצגת הדברים שנבחרו לכתבה.

.9 גרסאות הנאשם, במשטרת ובבית המשפט, תומכות בספק הסביר המתעורר לגבי דבריו.
כך, בעת חקירתו במשטרת הבHIR את הדברים שאמר :

"האמירה שלי הייתה להפחית בכך (במקום, א.ק) להרтиיע את המשטרת את בתיה המשפט את התומכים בהומו סקסואליים להסביר להם איזה מחיר יכול להיגבות בו אם המצד הזה יכול להתקיים" (ת/1 ש-62-1/ת).

ועוד הבHIR :

"הדבר שלי בטלוייה הוא כצפוף הזורי או נפיחה בעלמה בגלל שזאת הנורמה וכשהאת עוסק בהסתה או קורא לאלימות אתה שובר נורמות אני לא שברתי שום נורמה. אני רק תיארתי אותה סימנתי אותה איפה הגבול אמרותי מה יקרה אם זה יקרה" (ת/1 ש-98-100).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-08 מ.ג. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

וכך התייחס להצגת הדברים, כחשש ואיום הקויים לפגיעה באנשים:
"אני לא פניתי לשום קהיל, לא אמרתי לאנשים לחתן נשך בודאי שלא כמו פינחס, אני
ציירתי גבול של עצמת האIOS" (ת/1 ש-129-128).

הנאשם העיד בבית המשפט על עיריכת הדברים המוגנתיים שהביאה לפרוש העולה בכתבבה (עמ' 276 ש-24-20 לפroot), וספק הסברים לחברת הדברים על ידו אשר הוננו לסמכוויות תורניות, שיפעלו לביטול המצדע (עמ' 309 ש-22-26, עמ' 322 ש-17-24 לפroot), או הסבר המתייחס לדברים לצורך בהtagיותם למניעת הצדדים ולא לאלימות (עמ' 314 ש-15-9, עמ' 315 ש-20-17 לפroot), או הצגת עדשה מוסרית בלבד בקדום דתיים (עמ' 317 ש-22-15, עמ' 321 ש-22-24, עמ' 323 ש-19 לפroot).

הסבירו של הנאשם בעת חקירתו במשטרת ובעת עדותו בבית המשפט, אינם עומדים בפני עצמם. יתכן בחילט כי בנסיבות מסוימות, לא יהיה די בהסבירו אלה על מנת להקים ספק סביר לגבי המיחס לו. יחד עם זאת, בהתחשב בכך שהדברים אשר שודרו בכתבבה היוו חלק בלבד בדברי הנאשם, תוך עיריכת הדברים כפי שפורט לעיל, וכן נוכח העובדה המקורית בה תועדו כל דברי הנאשם במהלך אותו ראיון, הרי נותר ספק סביר לגבי דברי הנאשם כמשמעותם לאלימות בהתאם לחוק ולفسיקה. החוסר הראייתי הקויים הוא ממשמעותיו ביותר, בודאי לאור הצורך בבחינת מכלול הדברים והקשרם לשם הוכחת יסודות העבירה, וכן לנוכח הרף הנדרש של "האפשרות הממשית", אשר נתונים חסרים אלה אינם מקיימים (ראו את האמור בסעיף 4 לעיל).

האישום השני

.10. הנאשם היה בכך שנכח במקום האירוע בחברון, בעת פינוי תושבים יהודים על ידי כוחות צה"ל ומשטרה. כך העיד בבית המשפט:

"אחרי שלפפו אותי מהדירה בכוח וגרדו אותי וכן הלאה, אני יצאתי לסתובב וכל חיליל, אני חיפשתי את הדרגות הגבוהות ביתור... (עמ' 294 ש-23-24 לפroot) ... "אני הגעתו למישחו שהיה בדרגה כמו רב סרן, ודאי לא אלף משנה אבל אז לא ידעתי בכלל על כל מהה, מי, ממי, עם מי אני מדובר בכלל, ואני דיברתי אליו, וגם גידפתי אותו... אגב הוא היה גלוח ראש, הוא היה גינגי, ככלומר הקרכפת שלו הייתה אדומה, הוא היה אדם רזה ואמני זכר הוא גם לא היה אדם גבוה במיוחד" (עמ' 292 ש-30-24 לפroot). יש לציין כי תואר חיצוני זה אינו תואם לתיאורו של אל"ם פוקס).

הנאשם כפר, באופו חד משמעי, כי פנה אל אל"ם פוקס. בנוסף, טען הנאשם בבית המשפט כי לא הטיח באותו קצין צבא אליו פנה, דברים מסוימים המוחשיים לו, כגון שפייטת אותו קצין כמו במשפט נירנברג, הריגתו ותלייתו על עץ גבוה, וכן השוואת פעולותיו לפעולות המשטר הנאצי.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-08 מ.ג. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

הנאשם כפר בשתי סוגיות אלה, החל מהקיומו הראשוני תחת אזהרה ביום 29.11.07 (ת/4), ולמעשה כבר בעת שיחת הטלפון שנערכה על ידי איש משטרת, במקלחת זומן לחקירה בגין המקורה (ת/6). בעת חקירותו תחת אזהרה, ציין הנאשם כי פנה ל��ין בדרגת תת אלוף, אולם הסביר שמדובר ב"פלපאל אחד" (ת/4 ש- 61-60).

המאשימה בקשה לבסס את המיויחס לנאים על מספר ראיות:
райון שערך בסמוך לאירוע עם כתבתו באתר YNET; עדויות אל"ם פוקס והחיל טובל;
התנצלות הנאשם בפני אל"ם פוקס ומשפתחו.
כפי שיפורט להלן, מטעוררים קשיים ראייתיים לגבי כל אחת מריאות אלה, אשר אף בחינת משקל המצטבר אינו מסיר את הספק הנותר לגבי זהות האדם אליו פנה הנאשם. זאת ועוד:
chosrim raiyitiim, shehia b'kohom lehasir sefek zo, mabasim at meshkalo.

הראיון באתר YNET

הנאשם רואין בסמוך לאירוע, בזירת ההתרחשויות, על ידי כתבת של אתר האינטרנט YNET (להלן: "הריאון"). בראיון זה, הודה הנאשם למושג הנאים כי אמר למוח"ט חברו שאמו תהיה שכולה, אשתו אלמנה, בניו יתומים, וכן שימוגר במלחמה הבאה. בנוסף, אמר כי נכדיו של הנאשם יקימו את נקמתם ב"כל הצלאות היהודיות".
יעון בראיון (ת/5), מעלה כי דברים אלה נאמרו בתגובה לשאלת הכתבת: "**מה אמרת עבשו למוח"ט חברו?**".

לא מצאתי לתת משקל ראייתי ממשמעותי למילים שנאמרו במהלך הריאון על ידי הנאשם כمبرשות, כשלעצמם, את אמרית הדברים כלפי אל"ם פוקס ולא כלפי אדם אחר: אכן, אף על הקלות שיכלו למותו, כפי שעלה מעדותו של אל"ם פוקס, תואמות את האמור בראיון על ידי הנאשם. יחד עם זאת, חלק משמעותו מהדברים אשר נאמרו על ידי הנאשם על ידי הנאשם לאל"ם פוקס, בסמיות רבה לראיון, כלל לא הזכרו על ידי הנאשם במהלךו. מדובר בנאים אשר ניתן בוחן רקבו כי איןנו נוהג לחסוך במילים, כך במהלך אותו ראיון, כך בעת חקירותיו במשטרת וכך בעת עדותו בבית המשפט. האמירות המיויחסות לנאים, אשר לא נאמרו במהלך הריאון, אף שמדובר באמירות ממשמעותיות, הן אלה: "**שאנחנו געלה לשלטונן, אנחנו נשחות אותך, בזיווק כמו במשפטני נירנברג, אנחנו נהרג אותך, ואנחנו ניתלה אותך על עץ**" (עמ' 237 ש- 28-30 לפrox). ניתן זה, יש להסביר את אופי הקלות שפורטו על ידי הנאשם בראיון, הדומות לאמור בפרק קט' בספר תחילים (עמ' 294 ש- 8-6 לפrox, וכן נ/8). העובדה שהנאשם הודה בראיון כי נקט בנסיבות אלה, היא ודאי בעלת משקל ראויים. יחד עם זאת, בהתחשב באופי האוכלוסייה במקום וכן בחומר הקיים לגבי אמירות

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-08 מ.ג. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

משמעותי נוספות על ידי הנאים בראין, קשה לראות בנסיבות בסוגנו זה משומן נתון ייחודי, חריג ומובהק, המצביע על כך שהנאים הוא שנקט בנסיבות אלה כלפי אל'ם פוקס במהלך האירוע הנדון, ודאי בהתחשב בכמות המעורבים ובאופן האירוע, כפי שיפורט בהמשך.

הकושי חרائي הכספי במקור זה, הוא שיקן דברי הנאים כלפי אל'ם פוקס ולא לאדם אחר במדים, שזהותו לא ידועה עד כה. לא הוצאה כל ראייה לכך שהנאים ידע מיהו מה"ט חברון בעת שענה לשאלת הכתבתה. הנאים בעדותו טען שלא ידע מיהו המח"ט ולא הכירו, ומהומר הראיות עולה כי אל'ם פוקס בעצמו העיד שלא הכיר את הנאים קודם לאיורו וראו פירוט בהמשך). מכאן, ככל שהדברים מותבסים על הראיון בלבד, היה על המאשימה להציג את עדותה של הכתבת המראיינית, אשר כפי שעה מושאלתה בראין – נשפה לדברים שנאמרו על ידי הנאים לאדם מסוים אותו כינתה "מח"ט חברון". בכוחה של עדת ראייה זו היה לבסס את זהות נמיין הדברים שנאמרו על ידי הנאים. מדובר בחומרראייתי ממשמעתי, בראיה ממשמעתי, ודאי כאשר עוד בטרם נחקר הנאים תחת זהירות – עלתה טענותו כי דבריו הופיעו לפני קצין אחר (ת/6). לא הועג כל הסבר לכך שהמראיינית, אשר שמה עליה מספר פעמים במהלך הדיונים בבית המשפט, כלל לא זמנה למתן עדות. בהתאם, לא הועגה אף ראשית ראייה לכך, שאוთה מראיינית אכן ידעה את זהותו של הנושא בתפקיד "מח"ט חברון", בשונה מקרים אחרים שנכחו בשיטה.

בקשר למענה הנאים בראין וכן האפשרות שהדברים נאמרו לאלי'ם פוקס על ידי אדם אחר, יש להציג את זירת האירוע, כפי שעה מודיעות עדי התביעה:
אל'ם פוקס העיד, שבמקום נכחו מאות חילימ (עמ' 255 ש- 30 – עמ' 256 ש- 2 לפרקוט); עוד העיד, כי "היו שם מלא אנשים, התושבים והשוטרים וחילימ" (עמ' 257 ש- 28 לפרקוט).
"היו שם התקהליות, הרבה אנשים, מחברון, שאני הולך באים הרבה אנשים, לראות שיש פניו, היו שם עוד הרבה אנשים" (עמ' 261 ש- 5-6 לפרקוט); בין היתר, נכחו במקום מפקד האוגדה, וכן "מג"ד או שננים" (עמ' 265 ש- 7-14 לפרקוט).

הנאים בעצמו תיאר עשוות אזרחים שהיו במקום (עמ' 299 ש- 3-8 לפרקוט).
כפי שעה מעדותו של טובול, "היה דין ודברים בין אני צבא למתיישבים בכללות, לא ספציפית לפרקוטו" (עמ' 134 ש- 21-22 לפרקוט). טובול אף העיד כי היה למח"ט "שיח עם היישוב" (עמ' 136 ש- 20-21 לפרקוט). בנוסף, ניתן להתרשם בדיוק המתעד כתובות בתקשות (ת/3), מדברים שונים שאמרו אזרחים במקום כלפי אנשי כוחות הבטחון אשר פינו אותם.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-08 מ.ג. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

בנסיבות אלה, כאשר במקומות נcano אנשי צבא רבים, מספר קצינים גבוהים, ומספר רב של אזרחים, שחלקים פנה לדברים כלפי אנשי הצבא ובهم אל"ם פוקס, לא ניתן לשולח את טענת הנאשם כי פנה לדברים אל קצין אחר, וכן את הסברה כי אדם אחר אמר את אותן דברים קשים אותן מייחס אל"ם פוקס לנאשם.

לפיכך, בהתבסס על הראיון האמור בלבד, לא ניתן להסיר את הספק הקיים בדבר תשובתו המיידית של הנאשם, אשר ניכר כי היה נתנו בສערת רשות רבת (ת/5 וכן עמי 330 ש- 26 לפrox), כمبرשת את אמרת הדברים כלפי אל"ם פוקס ולא כלפי קצין שהזותו לא ידועה עד כה.

זיהוי הנאשם על ידי אל"ם פוקס וטובל

.12 אל"ם פוקס העיד בבית המשפט, כי בעת האירוע לא הכיר את הנאשם ולא ידע את שמו (עמי 261 ש- 29-23 לפrox). לדבריו, "אמרו לי שם שקוראים לו הל וייס, ויש לו שם קרובת משפחה בין המפונים... לא יודע להגיד מי. אבל מכל ההමולה שהיא שם הרבה אנשים, אז זה מה שAMES אמרו" (עמי 262 ש- 10-4 לפrox). בהמשך, לשאלת בית המשפט, הסביר כי שאל אנשים במקומות מי האיש שקיים אותו, זאת בזמן שאותו אדם היה עדיין על ידו ואף הצבע עלייו (עמי 262 ש- 31 – עמי 263 ש- 7 לפrox). מדובר בזיהויו שם הנאשם על ידי אדם לא ידוע (עמי 262 ש- 9 לפrox), כאשר לא ברור כיצד בוצע בדיקת, באילו כלים והאם התבסס על היכרות מוקדמת.

בנוסף, מטעוריים ספקות אף לגבי דרך זיהוי הנאשם על ידי אותם אנשים: אל"ם פוקס העיד כי האנשים שזיהו את הנאשם, לא ראו בהכרח את הדברים שאמר לו אלא יתכן שראו את הראיון שערך הנאשם (עמי 262 ש- 20-15 לפrox). רק במנעה לשאלת הבירהה של בית המשפט, לגבי אופן הזיהוי, ענה העד בחזיב לשאלת האם הצבע על הנאשם בפני עצמם אנשים (עמי 263 ש- 5-4 לפrox). לעומת זאת, במקומות אשר שאלו "למה הוא קילל אותך" למעשה פניה כלפיו על ידי אנשים במקומות אשר שאלו "למה הוא קילל אותך מה קילל אותך" (עמי 246 ש- 18 לפrox). בחלק זה של העדות, ציין אל"ם פוקס כי לא ידוע לו האם אותם אנשים שמעו את האירוע שהתרחש אליו או את הראיון עם הנאשם (עמי 246 ש- 16-17 לפrox). נתון זה מעלה ספק בדבר אופן הגעת שמו של הנאשם לידיוטו של אל"ם פוקס, אשר יתכן ונחשף לשם באמצעות אנשים אשר שמעו את הראיון עם הנאשם בלבד ופנו אל אל"ם פוקס.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-08 מ.ג. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

אל"ם פוקס העיד על מקורות נוספים דרכם נחשה לזהות הנאים: בעודתו בבית המשפט, ציין כי צפה בראיון ב-ynet (עמ' 240 ש-26, עמי 252 ש-8 לפrox). בנוסף, בעודתו במשטרה ציין שהבין את זהות הנאים "מהעיתון" (ראו עדותו של השוטר דהן, גובה הודעתו של אל"ם פוקס לאחר האירוע, עמ' 202 ש-12-3 לפrox).

קיבלת המידע לגבי פרטי הנאים על ידי אל"ם פוקס, בדרך של פניות אנשים אליו בשטח או דרך צפיה בכתבבה באינטראט או דרך קריית הפרטים בעיתון, מחייבת באופןמשמעותי את המשקל השני לתת לויהיו זה. העד קיבל למעשה את פרטי הנאים דרך צד ג' לא ידוע, זאת ללא שבוצע מסדר זיהוי מסווג כלשהו, ובלא שהיתה ביניהם כל היכרות מוקדמת. זיהוי הנאים באופןם באולם בית המשפט על ידי אל"ם פוקס, כשבועיים לאחר המפגש הקצר והיחידי ביניהם עד למפגש באולם בית המשפט, הוא בעל משקל נמוך ביותר עד אפסי.

ראיות נוספות מוחזקות וمبرשות, ככל הפחות, ספק סביר בדבר אופן זיהוי הנאים על ידי אל"ם פוקס והמשקל שיש לתת לו:

עד זה עומת עם מזכיר המתעד שיחה טלפוןית של קצין משטרה איינו, ביום האירוע, ולפיו אל"ם פוקס לא רצה להתלוון. בנוסף, בתגובה לשאלת האם היה אירע בו פרופסור סגל לכ' במקורה, א.ק.) העליבו, ענה "כ' אומרים" (עמ' 242 ש-25-22 לפrox). הסברו של אל"ם פוקס כי ענה באופן זה על מנת שחדבר יחקיר מבלי שיתלוון (עמ' 245 ש-3 לפrox), אינו מהווית הסבר מספק. לצורך אי-חקירתו, ענה העד באותו שיחת טלפון כי אין רוץ להתלוון. תשובה זו, "כ' אומרים", מחזקת את הספק הסביר, שפרטי הנאים נמסרו לאל"ם פוקס על ידי אנשים אשר צפו בראיון, או הגיעו לידייעתו מצפיה באותו ראיון.

זאת ועוד: הפרטים שצוטטו לפרטוקול על ידי ב"כ הנאים מאותו מזכיר המתעד את שיחת הטלפון, מזכיר אשר הוכח אף לאל"ם פוקס בעודתו בבית המשפט ולא נסתרו או הוברו בראייה נוספת כלשהו על ידי המאשימה, מעמידים אף הם על המשקל הנמוך שיש לתת לויהוי הנאים על ידי העד זה. מדובר בשיחה שנערכה ביום האירוע, ולא נכתב בה דבר לגבי תגובה כלשהו של אל"ם פוקס ביחס לשם שהוכח לו, אשר אין שמו של הנאים. יש לשוב ולהציג, כי לא בוצע כל מסדר זיהוי ואף לא נערך עימות בין הנאים לאל"ם פוקס, כך שמדובר בזיהוי הנאים בשםו בלבד, ואילו החתיכחות בשיחת הטלפון לשם "סגל", מוסיפה וمبرשת את המשקל הנמוך שיש לתת לויהיו זה.

.13 החיל טובל העיד, כי שימוש כנציג דובר צה"ל והיה בסמכות לאל"ם פוקס במהלך הפעולות. בהודעתו במשטרה, טען כי שמו של הנאים "נדע לו" (נ/ד ש-6), אך לא פירט כיצד. בעת

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-81 מ.ג. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

עדותו בבית המשפט, בקש להבהיר כי "שאל מי זה" וענו לו. יחד עם זאת, לא זכר את מי שאל, מי ענה ואף לא הבהיר מה בדיק שאל, באיזה הקשר ובאיזה שלב של ההתרחשות: האם בעת שהנאים נמצאו לידה, האם בעת הראיון או בסמוך לו, האם בעת אמרת הדברים למח"ט ועוד (עמ' 168 ש-26-1 לפrox).¹⁴

משקלם של זיהוי זה, אשר אין בדבר מעבר לעצם אמיתת שמו של הנאים, אשר הגיע לידיתו של טובול בדרך לא ברורה, הוא נזוק ביותר.

טובל העיד במשפטה, שכ曩יג דובר צה"ל בחטיבה, הקליט חלק מדבריו של הנאים כי שנאמרו לאלי"ם פוקס, קלטת המצויה בידו וכן כי יעבירה לידי המשטרה בהקדם (נ/4 ש-20-14). כפי שהעיד בבית המשפט, מדובר בקלטת וידאו בה ניתנו לצפות בברור בנאים לצד המח"ט (עמ' 137 ש-23-24 לפrox). טובל מסר תשובות משתנות ומבולבלות לגבי גורם כלשהו, משטרת, משטרת צבאית או גורם אחר, אשר נסיבות לא ברורות שאין זכותות לו, لكنו ממנו את אותה קלטת (עמ' 137-138, 145-151 לפrox). לטענתו, אותו גורם לא ידוע, פשוט הגיע אליו ולכך את הקלטות (עמ' 146 ש-8-1 לפrox). בנוסף, מסר טובל מספר גרסאות לגבי מועד לקבלת הקלטות ממו: תחילה, כשבועות עם דבריו במשפטה לפייחס הקלטות עדין בידו בעת ההודעה, טען שבעת חקירתו במשטרת הקלטות כבר לא הייתה בידו (עמ' 138 ש-13-10 לפrox); בהמשך, טען כי אינו יודע מתי נלקחה הקלטות ממו (עמ' 148 ש-21-20, עמ' 150 ש-10-9 לפrox); לבסוף, חזר וטען כי בעת מסירת ההודעה במשטרת – הקלטות עדין הייתה בידו (עמ' 148 ש-29-31, עמ' 151 ש-19-21 לפrox). טובל אף מסר הסבר עייתי, ולפיו מי שלקח ממו את הקלטות כלל לא הזדהה בפניהם, וכי אין כל צורך בכך (עמ' 150 ש-25-15 לפrox). השומר דהן, אשר גבה את עדותו של טובול, בה ציין את דבר קיומה של הקלטה המתעדת את האירוע, לא מסר כל הסבר מנח את הדעת לכך שאותה קלטת לא נתפסה על ידי המשטרה, וכן לא העיד לגבי ביצוע פעולות לשם תפיסתה (עמ' 210-213 לפrox).

סימני השאלה המתעוררים בסוגיות הקלטה המתעדת את האירוע, מתחזקים לאור סתירה הקיימת בין גרסתו של טובול לעדותו של אללי"ם פוקס, אשר לטעוד האירוע: טובל ציין בעדותו במשטרת כי הקליט את האירוע כחלק מתפקידו כ曩יג צה"ל (נ/4 ש-14), ובבחירה זאת אף בעת עדותו בבית המשפט, כי מצלמת הוידאו הייתה חלק מציבו הצמוד (עמ' 133 ש-23-12 לפrox). לעומת זאת, אללי"ם פוקס טען בבית המשפט, כי מצלמת הוידאו הייתה נשא טובל הייתה חלק מתחביב שלו ולא חלק מתפקידו הצבאי (עמ' 253 ש-8-16 לפrox). עוד העיד כי אינו זוכר שטובול צילם את האירוע, גם אם אינו מופתע בכך הדבר (עמ' 254 ש-8-7 לפrox).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-08 מ.ג. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

היעלומותה ההיסטורית של הקלטה, חוסר בפעולות חקירה לשם תפיסתה וכן הסתירה בין עדויות טובל לאלי'ם פוקס לגבי התיעוד כחלק מהמתלה הצבאית של טובל, מוכיחים את הספק לגבי זהות הנאשס כדאם אשר פנה אל אל'ם פוקס. לכל היותר, מדובר בספק ממשי אותו יש לזקוף לזכותו של הנאשס.

התנצלות הנאשס בפני אל'ם פוקס ומשפחותן

.15 כפי שעה במהלך עדות הנאשס בבית המשפט, לאחר האירוע הביע התנצלות על דבריו. הנאשס הסביר בהרחבה את הרקע להתנצלות, החל מבושא אישיות שלו לגבי סגנון דבריו, דרך פנית חבריו אליו, מקום עבודתו, ועד לפניה אליו מצד אחיו של אל'ם פוקס (עמ' 338 ש-18, 12-12, 342-343 לפרט). דברי הנאשס בראיון נאמרו, כאמור לעיל, מיד בתגובה לשאלת "מה אמרת עכשו למוח"ט חברון". מכאן, ניתן לשיך את הדברים הקשיים שנאמרו על ידי הנאשס בראיון, ככאלה שכונו אל מוח"ט חברון, גם אם לא הוכח מעבר לספק סביר לכך היו הדברים. הסברו של הנאשס לגבי המניעים שהביאו אותו להתנצל, הגיוני ו邏輯י. אין בעצם החתנצלות, בנסיבות כוללות אלה, כדי לחזק את המסקנה שהנאשס אמר את המוחיש לו לאלי'ם פוקס, זאת בשונה מהדברים שאכן אמר בראיון ומתייחסים למוח"ט חברון, בمعנה לשאלת נשאל.

סיכום ומסקנות - אישום שני

.16 עדויותיהם של אל'ם פוקס וטובל, מבסיסות את הטיעון כי אדם כלשהו אכן פנה אל אל'ם פוקס בזירת האירוע והティיח בו מילימ'ם קשות, כמפורט בעובדות כתוב האישום. ראיות אלה מוכיחות את דבריו של הנאשס בראיון, בתגובה לשאלת מה אמר למוח"ט חברון, ומיימות תשתיית ראייתית מסוימת לפייה הנאשס הוא שאמר לאלי'ם פוקס דברים אלה. יחד עם זאת, ראיות שונות שפורטו לעיל בהרחבה, מונתרות ספק סביר בדבר זהות אומר הדברים למוח"ט: ניתן לתת משקל נמוך ביותר לזיהוי הנאשס על ידי אל'ם פוקס וטובל; נסיבות ביצוע הראיון עם הנאשס, סערת הרגשות בה נמצא, וחוסר היכרות מוקדמת בין הנאשס לאלי'ם פוקס, מותירם ספק לגבי המשקל שנייתן לתת לתגובתו המיידית לשאלת נשאל, כمبرשת את זהות האדם אליו פנה; הדברים אותם ציטט הנאשס בראיון, אינם עוניים באופן מדויק על הדברים המוחישים לו על ידי אל'ם פוקס, וכן אינם דברים יוצאי דופן בעלי מובהקות ייחודית; כמות האזרחים שנמצאו באותו מקום, אופי ההתרכשות ותגובהם נסערות של המפונים בכך, מוכיחים את הספק הסביר כי אכן אדם אחר הוא שדיבר אל אל'ם פוקס.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 8174-08 מ.ג. פרקליטות מחוז ירושלים נ' וויס

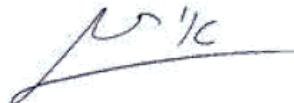
בנוסף למשקלן המctrבר של הראיות שהוצעו, אשר אין בו די על מנת להסיר את הספק הסביר, חוסרן של ראיות אחרות, שפורט אף הוא לעיל, מחזק את אותו ספק: לא הוצג כל הסבר מניין את הדעת, מדוע לא בוצעה פעולהchkירה מיידית לשם תפיסת הקלטת המתוועדת את האירוע, שהיתה בידי טובל לפני עדותו; לא נגבהה עדות מכתבת YNET, אשר ניתן להסיק משאלתה בראיון כי הייתה עדה לאירוע, וכן ניתן היה לברר אליה מדוע טענה שהנאשם פנה אל "מח"ט חברון"; לא נגבהה הוועדה מכך שהקשר, אשר לפי עדות אל"ם פוקס היה עד לדברים. לכל הפחות, הקלטת שהיתה בידי טובל וכן עדותה החשובה של מכתבת YNET, חן ראיות שיש בהן פוטנציאלי ישיר ומשמעותי להביא לידי הרשותה הנאשם או לידי זיכוי, והיה על המשטרה לדאוג להציגן בבית המשפט. הדברים מוצאים משנה תוקף, כאשר כבר בשלב הראשון של חקירת הנאשם עלה טיעונו, שדבריו כלל לא נאמרו אלא"ם פוקס אלא רקzin אחר (ת/6).

לפיכך, אני קובע כי קיים סביר לגבי המיויחס לנאים באישום זה.

לנוח כל האמור לעיל, אני מורה על זיכוי הנאשם בשני האישומים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, כ"ג אב תשע"ז, 15 אוגוסט 2017, במעמד הצדדים.

איתן קורנהאוזר, שופט